ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έκτο τμήμα)

της 9ης Νοεμβρίου 2000 *

Στην υπόθεση C-404/98,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Bundesgerichtshof (Γερμανία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 234 ΕΚ), με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

Josef Plum

και

Allgemeine Ortskrankenkasse Rheinland, Regionaldirektion Köln,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των άρθρων 13, παράγραφος 2, στοιχείο α', και 14, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως τροποποιήθηκε και ενημερώθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2001/83 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουνίου 1983 (ΕΕ L 230, σ. 6),

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

συγκείμενο από τους C. Gulmann, πρόεδρο τμήματος, Β. Σκουρή, J.-P. Puissochet (εισηγητή), R. Schintgen και την F. Macken, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs
γραμματέας: R. Grass

λαμβάνοντας υπόψη τις γραπτές παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

— η Allgemeine Ortskrankenkasse Rheinland, Regionaldirektion Köln, εκπροσωπούμενη από τους R. Nirk και N. J. Gross, δικηγόρους στο Bundesgerichtshof,

— η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους W.-D. Plessing, Ministerialrat στο Ομοσπονδιακό Υπουργείο Οικονομικών, και C.-D. Quassowski, Regierungsdirektor στο ίδιο υπουργείο,

— η Βελγική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την A. Snoecx, σύμβουλο στη γενική διεύθυνση νομικών υποθέσεων του Υπουργείου Εξωτερικών, Εξωτερικού Εμπορίου και Συνεργασίας για την ανάπτυξη,

— η Γαλλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την K. Rispal-Bellanger, υποδιευθύντρια στη διεύθυνση νομικών υποθέσεων του Υπουργείου Εξωτερικών, και τον C. Chavance, σύμβουλο εξωτερικών υποθέσεων στην ίδια διεύθυνση,

— η Ολλανδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον M. A. Fierstra, προϊστάμενο της υπηρεσίας ευρωπαϊκού δικαίου του Υπουργείου Εξωτερικών,

— η Πορτογαλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον L. Fernandes, διευθυντή της νομικής υπηρεσίας της γενικής διευθύνσεως Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων του Υπουργείου Εξωτερικών, και την S. Emídio de Almeida, νομικό στη διεύθυνση των υπηρεσιών μεταναστεύσεως και κοινωνικής πρόνοιας της γενικής διευθύνσεως των προξενικών υποθέσεων και των υποθέσεων των πορτογαλικών κοινοτήτων του ιδίου υπουργείου,

— η Κυβέρνηση του Πριγκιπάτου του Λιχτενστάιν, εκπροσωπούμενη από τον C. Büchtel, διευθυντή του τμήματος «Ευρωπαϊκός Οικονομικός Χώρος» της κυβερνήσεως,

— η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον P. Hillenkamp, νομικό σύμβουλο, επικουρούμενο από τους C. Jacobs και R. Karpenstein, δικηγόρους Αμβούργου,

έχοντας υπόψη την έκθεση του εισηγητή δικαστή,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 15ης Ιουνίου 2000,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με διάταξη της 29ης Οκτωβρίου 1998, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 16 Νοεμβρίου 1998, το Bundesgerichtshof υπέβαλε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 234 ΕΚ), δύο προδικαστικά ερωτήματα ως προς

ερμηνεία των άρθρων 13, παράγραφος 2, στοιχείο α', και 14, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως τροποποιήθηκε και ενημερώθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2001/83 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουνίου 1983 (ΕΕ L 230, σ. 6, στο εξής: κανονισμός 1408/71).

2 Τα ερωτήματα αυτά ανέκυψαν στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ του J. Plum και της Allgemeine Ortskrankenkasse Rheinland, Regionaldirektion Köln (στο εξής: AOK Rheinland), σχετικά με εισφορές κοινωνικής ασφαλίσεως, την καταβολή των οποίων απαίτησε η AOK Rheinland δυνάμει του γερμανικού συστήματος κοινωνικής ασφαλίσεως.

Η κοινοτική ρύθμιση

3 Ο τίτλος ΙΙ του κανονισμού 1408/71, που περιλαμβάνει τα άρθρα 13 έως 17, περιέχει κανόνες σχετικούς με τον προσδιορισμό της εφαρμοστέας επί θεμάτων κοινωνικής ασφαλίσεως νομοθεσίας.

4 Το άρθρο 13, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού ορίζει:

«Με την επιφύλαξη των διατάξεων των άρθρων 14 μέχρι 17:

α) το πρόσωπο που ασκεί μισθωτή δραστηριότητα στο έδαφος κράτους μέλους υπόκειται στη νομοθεσία του κράτους αυτού, ακόμη και αν κατοικεί στο έδαφος

άλλου κράτους μέλους ή αν η επιχείρηση ή ο εργοδότης που τον απασχολεί έχει την έδρα της ή την κατοικία του στο έδαφος άλλου κράτους μέλους·

(...)».

5 Το άρθρο 14, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού προβλέπει:

«Ο κανόνας του άρθρου 13, παράγραφος 2, περίπτωση α', ισχύει με την επιφύλαξη των εξής εξαιρέσεων και ειδικών περιπτώσεων:

1) α) το πρόσωπο που ασκεί μισθωτή δραστηριότητα στο έδαφος ενός κράτους μέλους σε επιχείρηση, στην οποία κανονικά υπάγεται και η οποία τον αποσπά στο έδαφος άλλου κράτους μέλους προς εκτέλεση εργασίας για λογαριασμό της, εξακολουθεί να υπόκειται στη νομοθεσία του πρώτου κράτους, υπό τον όρο ότι η προβλεπόμενη διάρκεια της εργασίας αυτής δεν υπερβαίνει τους δώδεκα μήνες και ότι δεν αποστέλλεται σε αντικατάσταση άλλου προσώπου, του οποίου έληξε η περίοδος αποσπάσεως·

(...)».

Η διαφορά της κύριας δίκης

6 Ο J. Plum είναι ιδιοκτήτης δύο επιχειρήσεων, της Plum Bauträger- und Bauunternehmung GmbH και της Plum Bauunternehmung GmbH, που αναπτύσσουν δραστηριότητα στον οικοδομικό τομέα και εδρεύουν στο Geilenkirchen (Γερμανία).

7 Το 1989 ο J. Plum ίδρυσε την Aannemersbedrijf B3 Senator BV (στο εξής: Senator), εταιρία ολλανδικού δικαίου, με έδρα το Heerlen (Κάτω Χώρες). Η εταιρία αυτή ιδρύθηκε με σκοπό την αντιμετώπιση του ολοένα εντονότερου ανταγωνισμού που αναπτύσσουν στη Γερμανία οι ολλανδικές οικοδομικές επιχειρήσεις, οι οποίες βαρύνονται με μισθολογικές δαπάνες και δαπάνες κοινωνικής ασφαλίσεως χαμηλότερες από εκείνες που βαρύνουν τις γερμανικές επιχειρήσεις.

8 Όλες οι εντολές εκτελέσεως έργων που έλαβε η Senator τα επόμενα έτη προέρχονταν από τις δύο γερμανικές επιχειρήσεις του J. Plum. Χρησιμοποιώντας μισθωτούς που είχε προσλάβει η ίδια και κατοικούσαν στις Κάτω Χώρες ή στη Γερμανία εκτελούσε οικοδομικά έργα αποκλειστικά εντός της Γερμανίας. Η προβλεπόμενη διάρκεια των εργασιών για καθένα από τα έργα αυτά δεν υπερέβαινε τους δώδεκα μήνες.

9 Η Senator διατηρούσε στην έδρα της ένα γραφείο, το οποίο χρησιμοποιούσε ο εκμισθωτής των κτιριακών εγκαταστάσεων, που ήταν συγχρόνως ο εργοδηγός της εταιρίας. Ο εν λόγω εργοδηγός απαντούσε στα τηλεφωνήματα και παρελάμβανε το ταχυδρομείο και είτε απαντούσε ο ίδιος στις επιστολές είτε τις διαβίβαζε προς επεξεργασία στις γερμανικές επιχειρήσεις του J. Plum. Σ' αυτό το γραφείο τηρούνταν τα λογιστικά βιβλία της εταιρίας και διεξάγονταν οι συνεντεύξεις για τις προσλήψεις προσωπικού.

10 Από το 1989 μέχρι τον Φεβρουάριο του 1993 η Senator κατέβαλλε εισφορές κοινωνικής ασφαλίσεως στην AOK Rheinland. Ωστόσο, όταν οι ολλανδικές φορολογικές αρχές αξίωσαν από αυτήν την καταβολή εισφορών κοινωνικής ασφαλίσεως, η εν λόγω εταιρία κατέβαλε τις εισφορές της στις Κάτω Χώρες και έπαυσε να προβαίνει σε οποιαδήποτε πληρωμή προς τον εν λόγω γερμανικό φορέα. Κατά τα τέλη του 1994 η Senator έπαυσε τις εργασίες της.

11 Δεδομένου ότι ο J. Plum είχε παράσχει εγγύηση για όλες τις υποχρεώσεις της Senator έναντι της AOK Rheinland, ο εν λόγω φορέας αξίωσε από αυτόν την καταβολή εισφορών κοινωνικής ασφαλίσεως ύψους 100 430,02 γερμανικών μάρκων (DEM), πλέον τόκων, για το χρονικό διάστημα από τον Μάρτιο του 1993 μέχρι τον Απρίλιο του 1994. Δεδομένου ότι το πρωτοδικείο και το εφετείο δέχθηκαν την αγωγή που άσκησε κατ' αυτού η AOK Rheinland, ο J. Plum άσκησε αναίρεση (Revision) ενώ-

πιον του Bundesgerichtshof, με την οποία υποστηρίζει ότι, σύμφωνα με το άρθρο 14, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 1408/71, δεν όφειλε εισφορές κοινωνικής ασφαλίσεως παρά μόνο στις Κάτω Χώρες.

12 Με τη διάταξή του περί παραπομπής, το εθνικό δικαστήριο τονίζει ότι η έκβαση της αναιρέσεως του J. Plum εξαρτάται από το αν οι εργαζόμενοι της Senator ενέπιπταν στη γερμανική ή στην ολλανδική νομοθεσία περί κοινωνικής ασφαλίσεως.

13 Κρίνοντας ότι η απάντηση στο ερώτημα αυτό εξαρτάται από την ερμηνεία των άρθρων 13, παράγραφος 2, στοιχείο α', και 14, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 1408/71, το Bundesgerichtshof αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα δύο ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Ασκεί ένα πρόσωπο απασχολούμενο σε επιχείρηση (εν προκειμένω: εταιρία έχουσα τη νομική μορφή εταιρίας περιορισμένης ευθύνης του ολλανδικού δικαίου), η οποία έχει την έδρα της σε κράτος μέλος (εν προκειμένω: στις Κάτω Χώρες), όπου και διατηρεί γραφείο, πλην όμως αναπτύσσει δραστηριότητες κυρίως στο έδαφος άλλου κράτους μέλους, εντός του οποίου και μόνον ασκούσε κατά το παρελθόν τις δραστηριότητές της (εν προκειμένω: εκτέλεση οικοδομικών εργασιών στη Γερμανία), μισθωτή δραστηριότητα στο έδαφος του πρώτου από τα προαναφερθέντα κράτη μέλη (άρθρο 13, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού 1408/71, ως είχε στις 2 Ιουνίου 1983, ΕΕ L 230, σ. 8 επ.);

2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα: Συντρέχει απόσπαση, υπό την έννοια του άρθρου 14, παράγραφος 1, στοιχείο α', του προαναφερθέντος κανονισμού, όταν μια οικοδομική επιχείρηση εδρεύουσα σε κράτος μέλος απασχολεί τους μισθωτούς της κυρίως σε οικοδομικά έργα εντός άλλου κράτους μέλους, κατά το παρελθόν δε απασχολούσε τους μισθωτούς

αυτούς επί πολλά έτη μόνον εντός του κράτους αυτού, εφόσον η προβλεπόμενη διάρκεια της εργασίας σε κάθε επιμέρους οικοδομικό έργο δεν υπερβαίνει τους δώδεκα μήνες;»

Επί του πρώτου ερωτήματος

14 Εκ προοιμίου πρέπει να υπομνηστεί ότι το άρθρο 14, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 1408/71 αποτελεί εξαίρεση από τον κανόνα του άρθρου 13, παράγραφος 2, στοιχείο α', κατά τον οποίο ο εργαζόμενος υπόκειται στη νομοθεσία του κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου ασκεί μισθωτή δραστηριότητα (απόφαση της 10ης Φεβρουαρίου 2000, C-202/97, FTS, Συλλογή 2000, I-883, σκέψη 30).

15 Μολονότι τα άρθρα 14 έως 17 του κανονισμού 1408/71 περιέχουν και άλλες εξαιρέσεις από τον εν λόγω κανόνα του κράτους απασχολήσεως, από τη διάταξη περί παραπομπής προκύπτει ότι η υπαγωγή των εργαζομένων της Senator στη νομοθεσία περί κοινωνικής ασφαλίσεως του κράτους μέλους όπου η εταιρία αυτή έχει την έδρα της αντί της αντίστοιχης νομοθεσίας του κράτους μέλους όπου οι εργαζόμενοι αυτοί ασκούν πραγματικά τη δραστηριότητά τους προϋποθέτει ότι οι εργαζόμενοι αυτοί εμπίπτουν στο άρθρο 14, παράγραφος 1, στοιχείο α', του εν λόγω κανονισμού.

16 Κατά συνέπεια, το πρώτο ερώτημα του αιτούντος δικαστηρίου αφορά το ζήτημα αν το άρθρο 14, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 1408/71 πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι έχει εφαρμογή στους εργαζομένους σε οικοδομική επιχείρηση εγκατεστημένη σε κράτος μέλος οι οποίοι είναι αποσπασμένοι προς εκτέλεση οικοδομικών εργασιών στο έδαφος άλλου κράτους μέλους, εντός του οποίου η επιχείρηση αυτή ασκεί το σύνολο των δραστηριοτήτων της, εξαιρουμένων των αμιγώς εσωτερικών δραστηριοτήτων διαχειρίσεως.

17 Η AOK Rheinland, η Γερμανική, η Βελγική, η Γαλλική, η Ολλανδική, η Πορτογαλική Κυβέρνηση και η Κυβέρνηση του Πριγκιπάτου του Λιχτενστάιν, καθώς και η Επιτροπή, υποστηρίζουν ότι, σε μια τέτοια κατάσταση, το άρθρο 14, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού δεν έχει εφαρμογή εφόσον η οικεία επιχείρηση δεν ασκεί ουσιαστική οικονομική δραστηριότητα στο κράτος μέλος εντός του οποίου είναι εγκατεστημένη. Κατά συνέπεια, σύμφωνα με το άρθρο 13, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού 1408/71, οι μισθωτοί της επιχειρήσεως αυτής εμπίπτουν στη νομοθεσία περί κοινωνικής ασφαλίσεως του κράτους μέλους εντός του οποίου πράγματι απασχολούνται.

18 Πρέπει να υπομνηστεί ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, οι διατάξεις του τίτλου ΙΙ του κανονισμού 1408/71, στις οποίες συγκαταλέγεται το άρθρο 14, συνιστούν ένα πλήρες και ομοιόμορφο σύστημα κανόνων άρσεως συγκρούσεως νόμων, του οποίου σκοπός είναι η υπαγωγή των εργαζομένων που διακινούνται εντός της Κοινότητας στο σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως ενός μόνον κράτους μέλους, ώστε να αποφεύγονται οι σωρεύσεις εφαρμοστέων εθνικών νομοθεσιών και οι περιπλοκές που μπορούν να προκύπτουν εντεύθεν (βλ., μεταξύ άλλων, προαναφερθείσα απόφαση FTS, σκέψη 20).

19 Το άρθρο 14, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 1408/71 έχει ως σκοπό, μεταξύ άλλων, την προαγωγή της ελευθερίας παροχής υπηρεσιών προς όφελος των επιχειρήσεων που κάνουν χρήση αυτής αποστέλλοντας εργαζομένους σε κράτη μέλη διαφορετικά εκείνου εντός του οποίου αυτές είναι εγκαταστημένες. Πράγματι, η εν λόγω διάταξη σκοπεί στην υπερπήδηση των εμποδίων που είναι δυνατό να δυσχεραίνουν την ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων και, εξίσου, στη διευκόλυνση της οικονομικής αλληλοδιεισδύσεως διά της αποφυγής των διοικητικών περιπλοκών, ειδικότερα, όσον αφορά τους εργαζομένους και τις επιχειρήσεις (απόφαση της 17ης Δεκεμβρίου 1970, 35/70, Manpower, Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 657, σκέψη 10, και προαναφερθείσα απόφαση FTS, σκέψη 28).

20 Όπως διαπίστωσε το Δικαστήριο στη σκέψη 11 της προαναφερθείσας αποφάσεως Manpower, προκειμένου να αποφευχθεί όπως μια εγκατεστημένη στο έδαφος κράτους μέλους επιχείρηση υποχρεωθεί να ασφαλίσει τους εργαζομένους της, που κανονικά υπόκεινται στην νομοθεσία περί κοινωνικής ασφαλίσεως του κράτους αυτού, στο σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως του άλλου κράτους μέλους όπου αυτοί έχουν αποσταλεί για την εκτέλεση εργασιών περιορισμένης χρονικής διάρκειας — πράγμα που θα καθιστούσε περισσότερο περίπλοκη την άσκηση της ελευθερίας

παροχής υπηρεσιών —, το άρθρο 14, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 1408/71 επιτρέπει στην επιχείρηση να εξακολουθήσει να έχει τους εργαζομένους της ασφαλισμένους στο σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως του πρώτου κράτους μέλους, εφόσον η επιχείρηση αυτή τηρεί τις προϋποθέσεις που διέπουν αυτή την ελευθερία παροχής υπηρεσιών (προαναφερθείσα απόφαση FTS, σκέψη 29).

21 Το Δικαστήριο συνήγαγε εντεύθεν, στις σκέψεις 33 και 45 της προαναφερθείσας αποφάσεως FTS, ότι, προκειμένου να τύχει του πλεονεκτήματος που παρέχει το άρθρο 14, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 1408/71, μια επιχείρηση εξευρέσεως προσωρινής εργασίας η οποία θέτει, με βάση ένα κράτος μέλος, εργαζομένους στη διάθεση επιχειρήσεων κειμένων στο έδαφος άλλου κράτους μέλους οφείλει να ασκεί κανονικώς τις δραστηριότητές της εντός του πρώτου κράτους, ήτοι να πραγματοποιεί εκεί συνήθως σημαντικές δραστηριότητες.

22 Εντεύθεν απορρέει ότι μια οικοδομική επιχείρηση εγκατεστημένη σε κράτος μέλος που αποστέλλει τους εργαζομένους της στο έδαφος άλλου κράτους μέλους εντός του οποίου ασκεί το σύνολο των δραστηριοτήτων της, εξαιρουμένων ορισμένων αμιγώς εσωτερικών δραστηριοτήτων διαχειρίσεως, δεν μπορεί να επικαλεστεί το άρθρο 14, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 1408/71.

23 Επομένως, στο πρώτο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 14, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 1408/71 πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι δεν έχει εφαρμογή στους εργαζομένους οικοδομικής επιχειρήσεως εγκατεστημένης σε κράτος μέλος οι οποίοι είναι αποσπασμένοι προς εκτέλεση οικοδομικών εργασιών στο έδαφος άλλου κράτους μέλους, εντός του οποίου η επιχείρηση αυτή ασκεί το σύνολο των δραστηριοτήτων της, εξαιρουμένων ορισμένων αμιγώς εσωτερικών δραστηριοτήτων διαχειρίσεως. Κατά το άρθρο 13, παράγραφος 2, στοιχείο α', του εν λόγω κανονισμού, οι εργαζόμενοι αυτοί υπόκεινται στη νομοθεσία περί κοινωνικής ασφαλίσεως του κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου πράγματι απασχολούνται.

Επί του δευτέρου ερωτήματος

24 Ενόψει της απαντήσεως που δόθηκε στο πρώτο ερώτημα, παρέλκει η απάντηση στο δεύτερο ερώτημα.

Επί των δικαστικών εξόδων

25 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η Γερμανική, η Βελγική, η Γαλλική, η Ολλανδική, η Πορτογαλική Κυβέρνηση και η Κυβέρνηση του Πριγκιπάτου του Λιχτενστάιν, καθώς και η Επιτροπή, που κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

κρίνοντας επί του ερωτήματος που του υπέβαλε με διάταξη της 29ης Οκτωβρίου 1998 το Bundesgerichtshof, αποφαίνεται:

Το άρθρο 14, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής

ασφαλίσεως στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως τροποποιήθηκε και ενημερώθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2001/83 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουνίου 1983, πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι δεν έχει εφαρμογή στους εργαζομένους οικοδομικής επιχειρήσεως εγκατεστημένης σε κράτος μέλος οι οποίοι είναι αποσπασμένοι προς εκτέλεση οικοδομικών εργασιών στο έδαφος άλλου κράτους μέλους, εντός του οποίου η επιχείρηση αυτή ασκεί το σύνολο των δραστηριοτήτων της, εξαιρουμένων ορισμένων αμιγώς εσωτερικών δραστηριοτήτων διαχειρίσεως. Κατά το άρθρο 13, παράγραφος 2, στοιχείο α', του εν λόγω κανονισμού, οι εργαζόμενοι αυτοί υπόκεινται στη νομοθεσία περί κοινωνικής ασφαλίσεως του κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου πράγματι απασχολούνται.

Gulmann Σκουρής Puissochet

Schintgen Macken

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 9 Νοεμβρίου 2000.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του έκτου τμήματος

C. Gulmann